

Hensyn tages til, hvor vanskeligt det er at komme efter Overtrædelser af Fiskerilovgivningingen, efter Udoalgts Formening i høj Grad anbefalelsesværdig.

§ 79. Det er billigt, at der ved denne Bestemmelse, der er optagen efter Lov 29de Decbr. 1857 § 46, gives Kontrollens Personale, der maa føre et vidt omfakende Lix, en Lempelse, for at der ikke skal voldes dem større Ophold eller gøres dem mere Afbræk i deres Pligters Opfyldelse end nødvendigt, naar Sagen fører det med sig, at de skulle aflægge Eed; det vil derhos tjene til slige Sagers hurtigere Tilendebringelse, naar den Paagældende kan aflægge Eden paa det Thing, som er nærmest det Sted, hvor hans Rejser have ført ham hen, uden at have nødig først at vende tilbage til sit Hjemsteds Værnething. Paa den anden Side er det retfærdigt, at der gives den Sigtede, der kan bo langt fra det til Eedsafleggelsen bestemte Sted, tilstrækkeligt Barfel til at give Møde, hvis han vil paahøre den.

§ 80. Det er paa flere Steder i det Foregaaende bemærket — hvad der forøvrigt er en Selvsølge —, at det er nødvendigt, naar et større Fiskeri drives af mange Fiskere paa samme Fiskeplads, altsaa paa et forholdsvis indskrænket Terrain, at der iagttages visse Regler med Hensyn til Fiskeriets Udøvelsesmaade for at undgaa Kollisioner mellem de forskjellige Redstaber, og med Hensyn til hvad der bliver at foretage, naar Kollisionen maatte indtræde. En vis Orden er nødvendig, naar Fiskeriet skal kunne drives i Ro og et godt Udbytte opnaaes. Ligesaa nødvendigt imidlertid som dette er, ligesaa umuligt er det i Loven at fastsætte Andet derom end den almindelige Forskrift, at god Orden skal iagttages, og at den, som gør Brud paa saadan Orden, bør anses med Straf. Havet er et altfor uroligt Element, Fiskene altfor ustadige og uberegnelige Gjenstande for Forsøgelsen og de lokale Forhold altfor veylende, til at det lader sig gjøre at give tilstrækkelig detaillerede Forskrifter for Fiskernes Forhold, der skulde passe overalt og til hver Tid. I de i § 17 ommeldte Vedtægter ville vel enkelte herhen hørende Bestemmelser kunne optages og fastslaaes; men i Almindelighed maa der i dette Forhold tyes til Skif og Brug mellem Fiskerne indbyrdes paa vedkommende Plads. Paa alle vigtigere Pladser, f. Ex. Drefund, Store Bælt, ved Skagen o. s. v., ville visse Regler findes vedtagne mellem Fiskerne, som Alle iagttage, og ingen Velfindet vil overtræde. Disse vedtægtsmæssige Regler, selvsølgelig naar de ikke stride mod Lov, mene vi, at Lovgivningen bør udtrykkelig tillægge en vis Autoritet ved at sætte Fiskerne i deres Overholdelse. Da imidlertid her ikke foreligger noget skrevet Ord eller nogen paa anden Maade formuleret Forskrift, vil det ofte være umuligt for Domstolene eller Dvigheden at afgjøre, om en Vedtægtsbestemmelse er overtraadt eller ej, om noget er foretaget imod god Orden eller ej. Vi have derfor anset det henfigtsmæssigt at give Fiskerne selv en Delagtighed i Overholdelsen af de her omhandlede automatiste Bestemmelser derved, at nogle Fiskere som sag- og lokalkyndige Bisiddere optages i den Ret, der har at afgjøre Spørgsmaalet. Ligesom vi tro, at Retfærdigheden vil vinde ved denne Forantaltning, saaledes vil den utvivlsomt styrke Fiskernes Selvsøvelse og fremme deres Iver for Fiskeriets Udvikling.

Denne Bestemmelse faar ikke blot Anvendelse for Fiskeri, der drives paa Søterritoriet, men ogsaa paa Fiskepladser i Havet udenfor dette Territorium. Vel hører — som tidligere bemærket — Havet udenfor det til den danske Stat hørende Territorium ikke under den danske Lovgivningsmagt; men da det selvsølgelig er Undersaaternes Pligt at lyde Landets Love, selv om de befinde sig udenfor dets Grændser, er der formentlig Intet til Hinder for, at Loven giver visse Forskrifter, som de danske Fiskere skulle iagttage ogsaa paa det frie Hav, eller rettere, at Loven fastsætter, at visse Handlinger ikke maa foretages af Undersaatterne, selv om de befinde sig udenfor Statens Territorium. Naar det Fartøj, hvorpaa de færdes, derhos er dansk Ejendom, kunne de paa en Maade ogsaa betragtes som havende Foden paa dansk Grund.

Da Fiskerne, der tilkalbes til at være Bisiddere i Retten, netop skulle afgjøre det faktiskste Spørgsmaal, som den retskyndige Dommer maa antages vanskelig at kunne danne sig nogen Mening om, om der er sket Brud paa god Orden, og om en Vedtægt eksisterer og en Overtrædelse af den foreligger, vil det findes naturligt, at deres Afgjørelse i saa Henseende, i Sighed med en Surys Renselse om skyldig eller ikke-skyldig, anerkjendes som uomstødelig, forudsat at Alt, hvad der vedrører Afgjørelsens Formalitet, er i Orden. Denne Del af Sagen skalbe altsaa efter vor Mening være inappellabel. Vi antage ikke, at der vil findes nogen Hindring for Indførelsen af en processuel Ordning som den foreslaaede i den Omstændighed, at en Omordning af vor Retspleje er forestaaende, da der formentlig altid maa blive Plads for særlig sagkyndige Domstole i saa ganske ejendommelige Forhold som de her omhandlede, og vi have jo allerede i Sø- og Handelsretten i Kjøbenhavn en noget lignende Institution.

Vi skulle her tilføje, at der i Frantrig paa sine Steder findes Domstole — les prudhommes pêcheurs — for Afgjørelsen af alle Fiskerisager indenfor visse Grændser. Om disses Domstoles summariske Retspleje, der skriver sig fra Middelalderen, findes nogle saa interessante Notitser i Tidsskrift f. Fiskeri 7de Aargang S. 42 Noter.

§ 81. Hvad Tidspunktet for Lovens Træden i Kraft angaar maa det selvsølgelig fastsættes Foretagne Lovforslag m. m.